

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ «ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΪΟΝ»...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 1

Το συγκεκριμένο φιλμ του Βέρνερ Χέρτζογκ πέρασε από το φεστιβάλ ECOFILMS της Ρόδου (24-29 Ιουνίου) αφήνοντας την αύρα των ακανών εκτάσεων της Ανταρκτικής, με τα απλουστευμένα πλην σαγηνευτικά τοπία της να συγκροτούνται από το λευκό του «εδάφους» και το γαλάζιο του ουρανού, με τον συναρπαστικό «υπόγειο» υδάτινο κόσμο της - κάτι λίγα μέτρα υπό το επιφανειακό στρώμα πάγου. Όσο και αν όλοι την σήμερα ημέραν μπορούν να θεωρούν τον εαυτό τους υποψήφιο ταξιδιώτη στην Ανταρκτική μέσω των τουριστικών πρακτορείων της Αυστραλίας, η «ματιά» του Χέρτζογκ έδωσε «το ωραίο το ταξίδι» σε σχέση με τις όποιες άλλες, πιθανές «ματιές»...

Αν ήταν όμως μόνο η ιδιαίτερη οπτική του Χέρτζογκ, τότε τα πράγματα θα βολεύονταν κάπως από τη σκοπιά της «φέρουσας ικανότητας» των θεατών και κριτών του ECOFILMS. Δυστυχώς ό-

μως, και για την ακρίβεια... ευτυχώς(!), μια ομοβροντία ποιοτικών φιλμ ανέλαβε να κάνει τις επιλογές και τις αξιολογήσεις εξαιρετικά δύσκολες. 40 χρόνια μετά το Μάη του 1968 η προβολή του φιλμ «Ερωτικά μαθήματα για επαναστατική δράση» του Νίκου Αλευρά, παρέπεμπε σε εκείνες τις παλιές-καλές φόρμουλες της «Καταστασιακής Διεθνούς», περί συσχέτισης της ερωτικής με την πολιτική χειραφέτηση. Το έργο επαινέθηκε πλην όμως συνέπεσε με τη περίοδο των καλοκαιρινών πυρκαγιών, γι' αυτό και τελικά παρακάμφθηκε από «Τη στάχτη που μένει» του Νίκου Καβουκίδη - μια ποιητική συνδιάλεξη με την πύρινη καταστροφή και τους ανθρώπους που την βίωσαν.

Η μικρής διάρκειας «Κούπα» του Γιάννη Μπουγιούκα έδειξε την τρέλα της γραφειοκρατίας αλλά και τη χρήση του Μωσαϊκού Νόμου(!) για την αντιμετώπισή της από τον απλό πολίτη. Ηθικόν δίδαγμα: Απέναντι στην τρέλα της εφορίας πετυχαίνει εκείνος που ε-

πιστρέφει την τρέλα σε στυλ «οφθαλμόν αντί οφθαλμού»! Το «Σπρέι» των Μανώλη Ανδριωτάκη και της Μέντης Μέγα κατάφερε να μιλήσει με σαφήνεια για τον αστικό χώρο χωρίς να εκφυλισθεί σε μια ρεπορταζιακή προσέγγιση της πόλης • από αυτές που συνηθίζονται στα τηλεοπτικά κανάλια. Το φιλμ έκανε ενδιαφέρουσες αναφορές στον δημόσιο χώρο και στην άλωση • εμπορευματοποίησή του, ενώ προσπάθησε μάλλον ανεπιτυχώς να συγκρίνει τον αυθόρμητο ιδιωτικό βανδαλισμό πάνω στις επιφάνειες του αστικού χώρου με την ιδιοποίηση αυτών των επιφανειών από τους διαφημιστές και μεγαλοκαρχαρίες της ενημέρωσης... Το «Μπέουμπέους» της Σιμόνα Ρίζι αναφέρθηκε στην κολασμένη ζωή κάποιων παιδιών σε μια εφιαλτική χωματερή της Αφρικής, όχι όμως για να δείξει μόνο ένα «περιβαλλοντίστικο» ή «παιδαγωγικό» μήνυμα, αλλά και το πώς σε ορισμένες συνθήκες επαληθεύεται μια κουβέντα του Σαρτρ • «Η κόλαση είναι οι άλλοι»:

Οι «άλλοι» στην προκειμένη περίπτωση ήταν τα πιο δυνατά και αρπακτικά παιδιά, που ήταν απολύτως πρόθυμα στο να ιδιοποιηθούν το μόχθο των αδυνάτων...

Όλοι όσοι «βυθίστηκαν» μέσα στη μαγεία της θέασης τόσων πολλών και αξιοσημείωτων φιλμ, επιβεβαίωσαν για μια ακόμη φορά τη σημασία της «συνεύρεσης» τέτοιων πολιτιστικών χρήσεων με το τουριστικό περιβάλλον της Ρόδου. Με πιο απλά λόγια(!), θα λέγαμε ότι ο «τετραδιάστατος τουριστικός χωροχρόνος» με τις συνιστώσες των τεσσάρων «s» (Sun, swim, sand, sex, δηλαδή ήλιος, κολύμπι, άμμος και σεξ) θα μπορούσε κάλλιστα να εμπλουτισθεί με νέες διαστάσεις και να συνθέσει νέες «κρίσιμες μάζες» έλξης επισκεπτών. Κοντολογίς ο πολιτισμός θα μπορούσε να δώσει το «νακ» σε περιοχές που διακατέχονται από συμβατικές αντιλήψεις και συμπεριφορές: Για τον ελληνικό τουρισμό και για τη Ρόδο, ρε γαμώτο...